

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 18. 12. 2019 odvolání obžalovaného R [REDACTED] D [REDACTED], narozeného [REDACTED], proti rozsudku Okresního soudu Praha-východ ze dne 24. 10. 2019, číslo jednací 38 T 56/2019-452, a v senátě složeném z předsedy Mgr. Romana Lady a soudců JUDr. Marcely Mackové a JUDr. Tomáše Jurečka, rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno d) trestního řádu se napadený rozsudek **ruší**.

Podle § 259 odstavec 1, odstavec 3 trestního řádu se **znovu rozhoduje** tak, že obžalovaný

R [REDACTED] D [REDACTED], narozený [REDACTED]

je vinen, že

dne 29. 6. 2017 jako jednatel společnosti [REDACTED] s.r.o., IČ: [REDACTED], se sídlem [REDACTED] [REDACTED], vědom si nejméně od 28. 6. 2016, kdy bylo Krajským soudem v Praze pod č. j. KSPH [REDACTED] usnesením rozhodnuto o návrhu insolvenčního navrhovatele, úpadku společnosti a prohlášení konkursu na majetek společnosti jako dlužníka, prodal T [REDACTED] Y [REDACTED] H [REDACTED] P [REDACTED], narozené [REDACTED] movitý majetek společnosti, konkrétně vybavení cukrárny [REDACTED], kterou společnost provozovala v Praze v ul. Jindřišská, za částku 700 000 Kč, kterou přijal prostřednictvím bezhotovostní platby, vědom si skutečnosti, že není oprávněn tímto majetkem disponovat, uvedenou částku následně užil nezjištěným způsobem, neinformoval insolvenční správkyňu a neuhradil ani část závazků společnosti, čímž způsobil ve vztahu k majetkové podstatě společnosti škodu ve výši 700 000 Kč,

tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

zmařil uspokojení svého věřitele tím, že zcizil část svého majetku a způsobil takovým činem značnou škodu,

čímž spáchal

přečin poškození věřitele podle § 222 odstavec 1 písmeno a), odstavec 3 písmeno a) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

za tento přečin a sbíhající se přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odstavec 1 trestního zákoníku z rozsudku Okresního soudu Praha-východ, ze dne 21. 1. 2019, č. j. 38 T 100/2018-156, který nabyl právní moci dne 24. 6. 2019, podle § 222 odst. 3 trestního zákoníku, za použití § 43 odstavec 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **16 (šestnáct) měsíců**.

Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku, § 84 trestního zákoníku a § 85 odstavec 1 trestního zákoníku se mu výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **36 (třicet šest) měsíců** a zároveň se nad obžalovaným vyslovuje dohled.

Podle § 85 odstavec 2 trestního zákoníku se mu ukládá přiměřená povinnost, spočívající v povinnosti obžalovaného ve zkušební době podmíněného odsouzení podle svých sil zaplatit dlužné výživné k rukám A ■■■■■ D ■■■■■, narozené ■■■■■, bytem ■■■■■ a o hrazení výživného pravidelně předkládal zprávy Probační a mediační službě a to nejméně 1x za 3 měsíce.

Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku se mu dále ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních korporacích v trvání **18 (osmnáct) měsíců**.

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku se současně **ruší** výrok o trestu uložený rozsudkem Okresního soudu Praha-východ ze dne 21. 1. 2019, č. j. 38 T 100/2018-156, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Odůvodnění

1. Okresní soud napadeným rozsudkem uznal obžalovaného vinným ze spáchání přečinu poškození věřitele podle § 222 odstavec 1 písmeno a), odstavec 3 písmeno a) trestního zákoníku, jehož se podle skutkových zjištění okresního soudu obžalovaný dopustil tím, že dne 29. 6. 2017 jako jednatel spol. ■■■■■ s.r.o., IČ ■■■■■, se sídlem ■■■■■ okres Praha-východ, vědom si úpadku společnosti a probíhajícího insolvenčního řízení, které bylo zahájeno usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2016, č. j. KSPH ■■■■■, prodal podnikatelce T ■■■ Y ■■■ H ■■■ P ■■■ movitý majetek společnosti, konkrétně vybavení cukrárny ■■■■■, kterou společnost provozovala v Praze v ul. Jindřišská, za částku 700 000 Kč, kterou přijal prostřednictvím bezhotovostní platby, vědom si skutečnosti, že není oprávněn tímto majetkem disponovat, uvedenou částku následně užil nezjištěným způsobem, neinformoval insolvenční správkyňu a neuhradil ani část závazků společnosti, čímž způsobil ve vztahu k majetkové podstatě společnosti škodu v takto uvedené výši.
2. Za to byl obžalovaný podle § 222 odstavec 3 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 2 trestního zákoníku odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 16 měsíců. Podle § 84 a § 85 odstavec 1 trestního zákoníku mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců a podle § 85 odst. 2 trestního zákoníku bylo obžalovanému

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

uloženo, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení s dohledem dle svých sil a možnosti hradil běžné výživné a uhradil dlužné výživné k rukám A [redacted] D [redacted], narozené [redacted], bytem [redacted] a o hrazení výživného pravidelně předkládal zprávy Probační a mediační službě a to nejméně 1x za 3 měsíce. Podle § 73 odstavec 1 a 3 trestního zákoníku mu byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu vystupování ve statutárních orgánech právnických osob na dobu 18 měsíců a podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku byl současně zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu Praha-východ, sp. zn. 38 T 100/2018 ze dne 21. 1. 2019, který nabyl právní moci 24. 6. 2019, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím obhájce včasné odvolání jak proti výroku o vině, tak proti výroku o trestu, které následně odůvodnil.
4. Obžalovaný namítá, že okresní soud provedené důkazy nezhodnotil správně, tím dospěl k nesprávným závěrům, a proto jeho jednání, popsané okresním soudem, není prokázáno.
5. Obsáhle rekapituluje závěry okresního soudu a argumentuje, že z provedeného dokazování vyplývá mimo jiné to, že obžalovaný nevěděl, že nemůže disponovat majetkem společnosti [redacted] s.r.o., přičemž tvrzení svědkyně D [redacted] o opaku není pravdivé, neboť bylo vyvráceno listinnými důkazy. Podle obžalovaného z provedeného dokazování vyplývá, že vše připravovala svědkyně spolu se svým synem především tyto dva svědci se chovali k obžalovanému podvodným způsobem, neboť si smlouvu o půjčce ze dne 24. 9. 2016 nechali podepsat po zahájení insolvenčního řízení a podkladem pro ní byl seznam nazvaný [redacted], který je založen na č. l. 425 spisu, z něhož vyplývá, které položky patří do dlužné částky ve výši 1 500 000 Kč, kdy kromě půjčky, kterou si svědkyně vzala ve výši 700 000 Kč, jsou zahrnuty v těchto položkách jak zboží, tak především zařízení cukrárny.
6. Z provedeného dokazování lze podle obžalovaného rovněž dovodit to, že obžalovaný skutečně nevěděl o zahájení insolvenčního řízení, o kterém se dozvěděl až na podzim roku 2016, když v té době se pouze dozvěděl o zahájení insolvenčního řízení, nebyl však informován o žádných podrobnostech, neboť ve společnosti měl na starosti účetnictví a jednání s orgány a institucemi společník Z [redacted] D [redacted]. Pokud se svědkyně J [redacted] D [redacted], ať již ve své výpovědi, nebo v dopise adresovaném insolvenční správce, který je rovněž v trestním spise založen zmiňuje o tom, že nikdy žádným způsobem nedeklarovala držbu movitých věcí, pak to není pravda, neboť bylo prokázáno a ona sama ve své výpovědi v rámci hlavního líčení dne 22. 8. 2019 uvedla, že provozovnu převzala a provozovala od 15. 6. do 30. 8.
7. Dále obžalovaný namítá, že skutečně neměl představu, jaký měla společnost majetek, především však vybavení cukrárny koupil od svědkyně D [redacted] a pokud tato svědkyně uvedla, že insolvenční správce chodila i do provozovny a průběžnou kontrolu provozovny potvrdila i svědkyně Z [redacted], pak on sám se nikdy s insolvenční správce neseťkal a nikdy s ní nejednal, a v souvislosti s tvrzením svědka D [redacted] obžalovaný nechápe, jak okresní soud mohl přijít na to, že verze obžalovaného, samotného již postiženého exekucním řízením a jediného jednatele v provozovně fakticky vystupujícího, navíc zakládajícího další společnost s ručením omezeným, dění okolo insolvenčního řízení vůbec nezajímalo, byla pro soud naprosto nevěrohodná. Pokud okresní soud uvádí, že tvrzení obžalovaného, že ho nekontaktovala žádná insolvenční správce, bylo navíc svědkyní Z [redacted] vyvráceno, když insolvenční správce se s obžalovaným snažila spojit, avšak tento zůstal nekontaktní, je obžalovaný přesvědčen o tom, že především toto prokazuje, že se skutečně nikdy s insolvenční správce neseťkal a nejednal, mimo jiné proto, že byl přesvědčen o tom a tomu tak i skutečně bylo, že vše jak ve vztahu k účetnictví, tak ve vztahu k insolvenčnímu řízení řeší jeho společník svědek Z [redacted] D [redacted].
8. Obžalovaný připouští, že je povinností jednatele společnosti s ručením omezeným vykonávat svou působnost s péčí řádného hospodáře, nicméně v minulosti důvěřoval svému společníkovi Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

a předpokládal, že bude mít od něj některé informace, zejména pokud by to znamenalo pro obžalovaného nějakou povinnost něco vykonat, či něčeho se zdržet apod. S odstupem času a v souvislosti s tímto řízením obžalovaný však zjistil a pochopil, že byl více či méně podveden jak ze strany svého společníka, tak ze strany jeho matky J. D. a provedené dokazování tomu nejen nasvědčuje, ale i tuto skutečnost prokazuje. Obžalovaný je naprostým laikem a za situace, kdy měl k dispozici uplatnění zajišťovacího převodu ze strany svědkyně J. D., za situace, kdy kupoval provozovnu od svědkyně J. D. a za situace, kdy v té době ještě věřil svému společníkovi a svědkovi D. je podle něj logické, že netušil, že by se mohl dopouštět jakéhokoli protiprávního jednání a zdůrazňuje, že především nevěděl o tom, že insolvenční správkyne neuznala zajišťovací převod.

9. Výpovědi svědků J. a Z. D., které nemají nepochybně vypovídací hodnotu, nejsou podle názoru obžalovaného věrohodné a v některých směrech jsou nepravdivé. Obžalovaný, Z. D. a J. D. jednali ve shodě, měli k sobě důvěru, ale tato situace se změnila a v souvislosti se snahou svědkyně J. D. a svědka Z. D. zajistit si majetek a hodnoty, uchýlili se tito svědci podle obžalovaného k podvodnému jednání vůči jeho osobě tím, že připravovali dokumenty, např. smlouvu o půjčce, neinformovali záměrně obžalovaného o důležitých skutečnostech souvisejících s insolvenčním řízením, neboť kdyby byl obžalovaný informován o všech důležitých skutečnostech, pak by se nepochybně choval ve vztahu k D. jiným způsobem, nevěřil by jim a nepodepisoval některé dokumenty.
10. Obžalovaný dále namítá, že není pravda, že zařízení cukrárny bylo prodáno za okresním soudem uvedenou cenu, neboť svědkyně T. Y. H. P. mimo jiné uvedla, že největší cenu, a tedy podstatně vyšší částka v rámci částky 700 000 Kč představovala hodnotu místa prodejny jako takového. Tato svědkyně rovněž vypověděla i v tom smyslu, že některé zařízení bylo zcela bezcenné, část tohoto zařízení prodala, část uskladnila a část vyhodila, což podle obžalovaného potvrzuje i sama insolvenční správkyne, která nabízela zařízení cukrárny J. D. celkovou částku ve výši 150 000 Kč, což by si v případě, že by vybavení cukrárny mělo hodnotu 700 000 Kč, rozhodně nemohla dovolit. Tento návrh insolvenční správkyne prokazuje podle obžalovaného to, že pokud by již vznikla škoda prodejem zařízení cukrárny, pak mohla vzniknout škoda maximálně ve výši právě 150 000 Kč a je evidentní, že nepoškodil věřitele tím, že získal částku 700 000 Kč, neboť zařízení cukrárny mohlo mít maximálně cenu v této výši a namítá, že v tomto směru chybí důkaz například v podobě znaleckého posudku, který by určil reálnou hodnotu veškerého zařízení.
11. Obžalovaný je přesvědčen o tom, že se nedopustil přečinu poškození věřitele tak, jak je mu obžalobou kladeno za vinu, když především nevěděl o tom, že by nesměl prodat zařízení cukrárny a namítá, že zcela tedy chybí jeho úmysl postupovat protiprávně.
12. V následném doplňku podaného odvolání dále obžalovaný argumentuje tím, že ani nezaznamenal, že by ho svědkyně Z. kontaktovala, či chtěla kontaktovat, komunikovala pouze se svědkyní D., i když neuznala její zajišťovací převod vztahující se k vybavení cukrárny, a to přestože svědkyně D. neměla nic společného se společností s.r.o. Obžalovaný se po převzetí cukrárny od svědkyně D. v cukrárně zdržoval denně a po celou pracovní dobu a v tomto období svědkyně Z. cukrárnu nikdy nenavštívila a ani obžalovaného žádným způsobem nekontaktovala. Ani svědek D., ani svědkyně D. nezpochybňovali vlastnictví cukrárny a jejího vybavení, což s odstupem času zřejmě bylo součástí jejich plánu a podvodného jednání vůči obžalovanému. Obžalovaný se ani od svědkyně Z., ani od dalších svědků nedozvěděl, že by byl zpochybněn zajišťovací převod a neměl tušení, že nemůže disponovat s vybavením cukrárny.
13. Dále uvedl, že svědkyně D. jednala se svědkyní Z. o možnosti odkupu zařízení za částku 150 000 Kč dokonce i po datu 24. 8. 2016, tedy po datu, kdy cukrárnu převedla na obžalovaného, svědkyně D. si nechala podepsat smlouvu o půjčce, ve které je jako věřitel

uveden její syn, v rámci které byla zahrnuta i hodnota vybavení cukrárny. Takové chování svědkyně D [redacted] podle obžalovaného jednoznačně prokazuje, že ať již svědkyně D [redacted], nebo svědek D [redacted], nemohli a nechtěli vzbudit v obžalovaném žádné pochybnosti, takže mu veškerá jednání a veškeré skutečnosti týkající se insolvenčního řízení zatajovali, neboť kdyby ho informovali, jednak by takovou částku v rámci smlouvy o půjčce nepodepsal, jednak by samozřejmě nepřevedl zařízení cukrárny na třetí osobu, zejména však by takovou půjčku samozřejmě nepodepsal.

14. Na podporu svých argumentů navrhl doplnit dokazování o výsledcích zástupce účetní společnosti Pagina Consult, s.r.o., Říčany, Podblanická 2451/1, PSČ 251 01, pana Ing. J [redacted] G [redacted], nebo zprávou této společnosti, čímž by byla vyvrácena výpověď svědka D [redacted] v tom smyslu, že s externí účetní komunikovali s obžalovaným oba.
15. Závěrem navrhl a požádal, aby krajský soud objektivně posoudil všechny skutečnosti, všechny důkazy a aby změnil napadený rozsudek v tom smyslu, že bude v plném rozsahu obžaloby zproštěn.
16. Krajský soud podle § 254 odst. 1, odst. 3 trestního řádu přezkoumal z podnětu podaného odvolání a z hlediska vytýkaných vad zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a po přezkoumání věci dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného je důvodné, byť z jiných důvodů, než uvedl v podaném odvolání.
17. Nejprve je však možno konstatovat, že okresní soud provedl v hlavním líčení zákonným způsobem dokazování, které vedlo ke zjištění skutkového stavu věci, o jehož správnosti nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí, neboť přesto, že obžalovaný vinu popřel, byla provedena celá řada důkazů usvědčujících obžalovaného se spáchání stíhaného jednání, zejména v podobě výpovědi insolvenční správkyně svědkyně H [redacted] Z [redacted] a přímo na to navazujících listinných důkazů ve vztahu k obchodní společnosti obžalovaného [redacted] s.r.o. a dále v podobě výpovědi svědků Z [redacted] D [redacted] a J [redacted] D [redacted], A [redacted] B [redacted], A [redacted] M [redacted], T [redacted] Y [redacted] H [redacted] P [redacted] a V [redacted] P [redacted], ostatních okresním soudem označených listinných důkazů, včetně nezbytných důkazů k osobě obžalovaného, přičemž všechny ve věci provedené důkazy správně a logicky vyhodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu nejen jednotlivě, ale i v jejich souhrnu. V tomto směru tedy krajský soud v postupu soudu okresního nezjistil žádné pochybení, neboť byly dodrženy zásady uvedené v ustanovení § 2 odstavec 5, odstavec 6 trestního řádu, a jestliže soud prvního stupně dospěl tímto postupem k závěru o nevěrohodnosti obhajoby obžalovaného a o jeho vině, lze jej akceptovat.
18. Pokud tedy okresní soud dospěl k závěru, že jím popsané a zhodnocené důkazy tvoří ucelený řetězec, směřující jednoznačně k závěru o vině obžalovaného, včetně vyžadovaného úmyslného zavinění stíhaným trestným činem, nelze tomuto postupu nic vytknout. Skutkový děj je jednoduchý, nekomplikovaný, bylo bez pochybností prokázáno, že se skutek stal, obžalovaný byl v hlavním líčení bez důvodných pochybností usvědčen provedeným dokazováním a nebylo zjištěno nic, co by svědčilo pro sníženou či vymizelou schopnost obžalovaného rozpoznat nebezpečnost jeho jednání a toto jednání ovládat.
19. K argumentům obžalovaného obsaženým v podaném odvolání může krajský soud uvést, že jde jen o opakování jeho obhajoby, kterou uplatnil již v řízení před okresním soudem, s nímž se okresní soud vypořádal způsobem nevzbuzujícím pochybnosti. Krajský soud zdůrazňuje, že hodnocení provedených důkazů je výsostným právem okresního soudu a odvolací soud může do tohoto procesu zasáhnout jen tehdy, pokud procesní soud důkazy hodnotí v rozporu s jejich obsahem, logicky vadně či vychází z důkazů, které byly pořízeny nezákonným způsobem. Jestliže však jsou zákonně provedené důkazy hodnoceny řádně a soud se náležitě vypořádá s obhajobou obžalovaného, jak je tomu v přezkoumávané věci, nemůže odvolací soud do takového postupu Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

okresního soudu nikterak zasáhnout. Proto je-li okresním soudem důkazní situace hodnocena tak, že vychází zejména z výpovědi insolvenční správkyne společnosti [REDAKCE] s.r.o., a na to navazujících provedených důkazů, které ve svém souhrnu usvědčují obžalovaného a činí jeho obhajobu zcela nevěrohodnou, nelze mu vytykat, že dospěl k závěru o vině obžalovaného v jím popsaném rozsahu žalované trestné činnosti. V tomto ohledu lze tedy odkázat na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku, neboť by krajský soud jen opakoval tam rozvedené argumenty, zejména pokud jde o výtky obžalovaného spočívající v tom, že byl svědky D [REDAKCE] uveden v omyl ve snaze obohatit se na jeho úkor. Není totiž zřejmé, jak by toho tito svědci mohli dosáhnout, když sám obžalovaný přiznává, že jeho majetkové poměry byly nevalné, což uvedení svědci museli vědět a pak by takové jejich jednání zcela postrádalo logiku.

20. Přesto, že si v tomto ohledu počínal okresní soud správně, dopustil se podle zjištění krajského soudu řady formálních pochybení, která mají ve svém důsledku zásadní vliv na zejména na způsob, jakým rozhodl ve věci samé, přičemž jejich souhrn je natolik podstatný, že jako celek nemohl napadený rozsudek obstát a musel být zrušen, byť věcně lze napadený rozsudek označit za ve své podstatě správný.
21. Předně je třeba poukázat na skutečnost, že popis skutku obžalovaného zcela neodpovídá provedenému dokazování a byl zjevně převzat z podané obžaloby, aniž by bylo okresním soudem reagováno na zjištění, která z důkazů jím provedených vyplynula.
22. Okresní soud totiž uvedl, že obžalovaný jednal vědom si úpadku jeho společnosti a probíhajícího insolvenčního řízení, které bylo zahájeno usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2016, č. j. KSPH [REDAKCE]. Tím však poněkud nešťastně směšuje několik odlišných právních pojmů z různých fází insolvenčního řízení. Podle § 97 odstavec 1 zák. č. 182/2006 Sb. v platném znění (insolvenční zákon) se totiž insolvenční řízení zahájí dnem, kdy insolvenční návrh dojde věcně příslušnému soudu. Jeho podáním je tak zahájena první fáze insolvenčního řízení, která končí rozhodnutím o insolvenčním návrhu, konkrétně rozhodnutím o úpadku, o odmítnutí či zamítnutí insolvenčního návrhu nebo o zastavení insolvenčního řízení. Účinky zahájení insolvenčního řízení nicméně nastávají až okamžikem zveřejnění usnesení, kterým se oznamuje zahájení insolvenčního řízení v insolvenčním rejstříku. Z vyhlášky Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2015 pod č. j. [REDAKCE] přitom jednoznačně vyplývá, že soud touto vyhláškou oznamuje, že dne 6. 8. 2015 bylo zahájeno insolvenční řízení v insolvenční věci dlužníka [REDAKCE] s.r.o., IČO [REDAKCE], sídlem [REDAKCE] a dne 6. 8. 2015 10:27 hod. byla tato vyhláška zveřejněna v insolvenčním rejstříku. Z okresním soudem citovaného usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2016 tak nevyplývá okolnost zahájení insolvenčního řízení, ale rozhodnutí o podaném insolvenčním návrhu a jeho řešení, tedy že byl jednak zjištěn úpadek dlužníka, jednak že byl na majetek dlužníka prohlášen konkurs a bylo rozhodnuto o způsobu jeho průběhu. Tyto skutečnosti si okresní soud patrně ne zcela uvědomil a nekritickým převzetím popisu skutku z obžaloby státního zástupce učinil rozhodnutí neodpovídající shora citované zákonné úpravě.
23. Vzdor tomu, že okresní soud popsal skutek obžalovaného takovým způsobem, že z něj bylo možno dovodit způsobení značné škody ve smyslu ustanovení § 138 trestního zákoníku, tedy škody dosahující částky nejméně 500 000 Kč, v právní větě odsuzujícího výroku uvedl, že obžalovaný zmařil uspokojení svého věřitele tím, že zatajil část svého majetku a získal tímto činem značný prospěch. Takovéto nepřiléhavé hodnocení skutkového děje bylo patrně zapříčiněno tím, že okresní soud zřejmě z listin obsažených ve spisovém materiálu dovodil, že obžalovaným získané prostředky z prodeje movitých věcí sloužících jako vybavení provozovny cukrárny použil k úhradě svých dluhů a svých životních nákladů. Bohužel k těmto závěrům neposkytuje v odůvodnění napadeného rozsudku dostatečné vysvětlení, snad proto, že si byl vědom procesní nepoužitelnosti těchto důkazů, neboť jde o vyjádření obžalovaného, která nejsou součástí jeho účastnického výslechu učiněného ať již v přípravném řízení, či v hlavním líčení.

24. Na toto rozhodnutí však navazuje skutkovému stavu zcela odpovídající a naprosto přiléhavé právní posouzení ve smyslu naplnění skutkové podstaty přečinu poškození věřitele podle § 222 odstavec 1 písmeno a), odstavec 3 písmeno a) trestního zákoníku, které, jak uvedl okresní soud, rovněž převzal z podané obžaloby, čímž došlo k paradoxní situaci, kdy nesprávným ve vztahu k jinak správně zjištěnému, ale poněkud nepřiléhavě popsanému skutkovému stavu je pouze výrok obsažený v právní větě napadeného rozsudku, který vzešel z úvah okresního soudu.
25. Pokud jde o výtky obžalovaného o vadném právním posouzení stíhaného činu, považuje krajský soud s odkazem na ustálenou soudní judikaturu kromě toho, co uvedl okresní soud v napadeném rozsudku poukázat zejména na to, že z legální definice ustanovení § 222 trestního zákoníku vyplývá, že objektem tohoto trestného činu je ochrana majetkových práv věřitelů, stejně jako veřejný zájem na odpovídajícím řešení úpadkového stavu dlužníka a na řádném průběhu insolvenčního řízení. Podstatou tohoto trestného činu je poškozovací jednání směřující sice vůči majetku dlužníka, ale v konečném důsledku poškozující majetek věřitelů, do něhož se nedostane odpovídajícího plnění z majetku dlužníka. Pachatel takového jednání jako dlužník zcela zmaří uspokojení pohledávky svého věřitele tím, že jednáním vůči svému majetku způsobí stav, v jehož důsledku věřitel nemůže (ani částečně) dosáhnout uspokojení své pohledávky. Trestný čin poškození věřitele je dokonán, jestliže pachatel (dlužník) v důsledku majetkových dispozic či jiných jednání uvedených v zákoně není schopen poskytnout věřiteli plnění v celém rozsahu v souladu s obsahem závazkového právního vztahu a dlužník již nemá vliv ani na to, zda byl nebo bude jeho závazek vůči věřiteli splněn jinak než z dlužníkovy majetku. To platí i tehdy, jeli zároveň vedle trestního řízení proti dlužníkovi vedeno též insolvenční řízení ohledně jeho majetku, přičemž stanovení výše škody způsobené trestným činem poškození věřitele je předběžnou otázkou podle § 9 odstavec 1 trestního řádu týkající se viny obžalovaného, kterou soud posuzuje samostatně.
26. Dispozice pachatele takového trestného činu se týkají jeho majetku, který je použitelný k uspokojení pohledávky věřitele. Majetkem se tu rozumí souhrn všech majetkových hodnot, tj. věcí, pohledávek a jiných práv a penězi ocenitelných hodnot, z nichž lze dosáhnout uspokojení pohledávky věřitele. Přitom jde o majetek patřící dlužníkovi, který je vlastníkem věcí náležejících do tohoto majetku, resp. oprávněným z pohledávek, jiných práv a penězi ocenitelných jiných majetkových hodnot. Je-li dlužníkem právnická osoba, tedy v tomto případě společnost, jejímž jednatelem byl obžalovaný, dispozice pachatele se týkají jejího majetku použitelného k uspokojení pohledávek jejích věřitelů. Z tohoto hlediska tak mohou být hodnoceny dispozice např. člena statutárního orgánu s majetkem obchodní společnosti navenek tak, jako kdyby šlo o jeho vlastní majetek, přestože ve vnitřním vztahu mezi členem statutárního orgánu a obchodní společností jde o cizí majetek.
27. Jde-li pak o samotný pojem zcizení, odpovídající jednání obžalovaného, jde o takové chování pachatele, kterým převede svůj majetek nebo jeho část na jinou osobu např. prodejem s následným utracením získaných peněz či darováním. Jde tedy o úkon, jímž dlužník v konečném důsledku za zcizenou majetkovou hodnotu neobdrží do svého majetku odpovídající protihodnotu vhodnou k uspokojení pohledávky věřitele. Pachatelem se pak, pokud je dlužníkem právnická osoba, jak je tomu v přezkoumávané věci, rozumí fyzická osoba, která je statutárním orgánem nebo členem kolektivního statutárního orgánu právnické osoby, anebo jiná osoba oprávněná činit právní úkony za právnickou osobu, resp. hospodařit s jejím majetkem jako její zaměstnanec nebo člen nebo jako její zástupce. Jestliže tedy zákon stanoví, že pachatel musí být nositelem zvláštní vlastnosti, způsobilosti nebo postavení, postačí, že zvláštní vlastnost, způsobilost nebo postavení jsou dány u právnické osoby, jejímž jménem pachatel jedná (viz. TR NS 38/2007-T 1014.).
28. Pokud pak byla namítána nesprávná zjištění okresního soudu o výši způsobené škody, je nutno uvést, že i zde jsou námítky obžalovaného zcela liché, neboť jde-li o škodu, jež je obligatorním znakem skutkové podstaty stíhaného trestného činu, půjde zpravidla o škodu na majetku
- Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

dotčeného věřitele spočívající v tom, že neobdržel od dlužníka plnění k uspokojení své pohledávky, tj. nedošlo k důvodně očekávanému přírůstku na majetku věřitele, kterého by bylo možno dosáhnout, kdyby si pachatel nepočíнал způsobem uvedeným v § 222 odstavec 1 trestního zákoníku (viz. R 45/2008). Takové jednání, směřující ke vzniku škody tedy představuje zmenšení hodnoty aktiv dlužníkovu majetku, z něhož by mohl věřitel uspokojit svou pohledávku, resp. o zatížení tohoto majetku dalšími pasivy (dluhy). Jde o snížení skutečné (nikoli jen účetní) hodnoty majetku, tedy o reálné zmenšení jeho rozsahu o ty majetkové hodnoty, jimiž by bylo možné dosáhnout uspokojení pohledávky věřitele, a to i jejich případným převodem, prodejem apod. Způsoby, jimiž se pachatel jako dlužník zbavuje majetku nebo ho zatěžuje na úkor uspokojení pohledávky věřitele, nemusejí být samy o sobě trestnými činy; trestným činem podle § 222 odstavec 1 trestního zákoníku se stávají vzhledem k nepříznivým důsledkům, které mají pro uspokojení pohledávky věřitele (viz. TR NS 52/2009-T 1158.). V této souvislosti lze poukázat i na další rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, řešící danou problematiku. Nejvyšší soud totiž dospěl k závěru, že škodu představuje hodnota zničeného, poškozeného, zatajeného, zcizeného, učiněného neupotřebitelným nebo odstraněného majetku dlužníka, který by bylo možné jinak použít k uspokojení pohledávek jeho věřitelů, kdyby si pachatel nepočíнал způsobem uvedeným v citovaných ustanoveních. Tato škoda odpovídá výši zmařených pohledávek jen tehdy, je-li hodnota uvedeného majetku dlužníka stejná nebo vyšší (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 6. 2006, sp. zn. 5 Tdo 636/2006).

29. Krajský soud pak může odkázat i na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 6. 2016 pod. sp. zn. 5 Tdo 748/2016, neboť jde o rozhodnutí, kterým byla v rámci dovolacího řízení přezkoumána ustálená rozhodovací praxe zdejšího soudu ve vztahu k nyní projednávané trestné činnosti, z čehož vyplývá, že ani ve věci obžalovaného se od této praxe krajský soud nikterak neodchyluje.
30. Z uvedené je tedy zřejmé, že námitky obžalovaného proti právnímu hodnocení zjištěného skutkového děje nemohou obstát, neboť nemají oporu v okresním soudem provedeném dokazování.
31. Z výroku napadeného rozsudku dále vyplývá, že okresní soud rozhodl správně o uložení souhrnného trestu obžalovanému, proti čemuž nemá krajský soud výhrady, neboť byly splněny podmínky uvedené v § 43 odstavec 1, odstavec 2 trestního zákoníku. Ani výměra takto ukládaného trestu, pokud byl uložen trest odnětí svobody zpřísnující předchozí uložený trest jen velmi mírně, nepostihuje obžalovaného nepřiměřeně přísně, stejně jako délka stanovené zkušební doby, kde ovšem absentuje výslovné stanovení dohledu; to je ovšem vada rovněž formální, neboť v navazujícím výroku o přiměření povinnosti okresní soud výslovně hovoří o zkušební době s vysloveným dohledem nad obžalovaným. Ani uložení trestu zákazu činnosti nevykazuje podle názoru krajského soudu vady, neboť se obžalovaný vskutku dopustil trestné činnosti v souvislosti s výkonem práv statutárního zástupce společnosti, na niž byl prohlášen konkurs a výměra tohoto trestu je rovněž přiléhavá, přičemž se s úvahami okresního soudu v tomto ohledu lze ztotožnit.
32. Okresní soud se však v napadeném rozsudku i v této části dopustil pochybení, které bylo nutno napravit.
33. Předně ve výroku o ukládaném trestu absentuje označení sbíhajícího se trestného činu, za nějž je rovněž ukládán trest coby jediný souhrnný, postihující celou sbíhající se trestnou činnost obžalovaného. Dále bylo zjištěno, že okresní soud při stanovení zkušební doby své rozhodnutí neopírá o základní ustanovení upravující obecné podmínky pro možnost podmíněného odkladu výkonu uloženého trestu odnětí svobody a jak již bylo naznačeno shora, opomněl výslovné uložení dohledu, byť ostatní zákonná ustanovení používá správně a přiléhavě. Krajský soud rovněž nesouhlasí s rozhodnutím okresního soudu, pokud při vymezení přiměřené povinnosti, kterou má obžalovaný splnit ve zkušební době podmíněného odsouzení, uložil obžalovanému,

aby podle svých sil platit běžné výživné, neboť tato povinnost vyplývá přímo ze zákona a obžalovaný je povinen jí plnit bezezbytku, nikoli jen podle svých sil, možností a schopností. A jestliže ukládal trest zákazu činnosti, vymezil ho takovým způsobem, že jeho vykonatelnost je více než sporná. Pokud měl totiž v úmyslu zabránit obžalovanému v dalším páčání trestné činnosti, pro níž stojí nyní před soudem, pominul příslušná ustanovení zákona č. 90/2012 Sb. v planém znění o obchodních společnostech a družstvech, tedy zákon o obchodních korporacích. Ten totiž stanoví, že obchodními korporacemi jsou obchodní společnosti a družstva, přičemž společnostmi jsou veřejná obchodní společnost a komanditní společnost, společnost s ručením omezeným a akciová společnost a evropská společnost a evropské hospodářské zájmové sdružení. Družstvy jsou pak družstvo a evropská družstevní společnost. Uložení trestu zákazu činnosti v rozsahu zákazu „vystupování“ ve statutárních orgánech všech právnických osob je tedy natolik široké, že neodpovídá nejen zákonu o obchodních korporacích, ale ani obecným zákonným kritériím pro ukládání trestních sankcí, uvedeným v § 38 a § 39 odstavec 1 trestního zákoníku, na něž okresní soud jinak správně odkázal.

34. Pro shora uvedená pochybení tedy nezbylo, než přisvědčit podanému odvolání v rozsahu zjištěných formálních vad, v důsledku čehož ovšem nedošlo ke zhoršení postavení obžalovaného jako jediného odvolatele, a napadený rozsudek zrušit pro vady rozsudku, zejména pro porušení ustanovení trestního zákona v přezkoumávané části rozsudku (viz § 258 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku).
35. Vzhledem ke zjištěným pochybením nicméně krajský soud dospěl k závěru, že může ve věci rozhodnout sám rozsudkem, neboť postupoval podle § 259 odstavec 3 trestního řádu a na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku jinak správně zjištěn, dospěl k závěru, že může učinit sám nové rozhodnutí, aniž by dokazování jakkoli doplňoval.
36. Obžalovaný totiž v podaném odvolání navrhl doplnit provedené dokazování o výslech zástupce účetní společnosti Pagina Consult J. G., případně zprávou této společnosti, aby byla vyvrácena výpověď svědka D. Jak již konstatoval krajský soud shora, jde o důkaz, kterým by měla být ověřena věrohodnost tvrzení tohoto svědka, což je v zásadě úkolem nalézacího soudu a krajský soud do tohoto procesu může zasáhnout jen v omezené míře za situace, kterou krajský soud nastínil shora. Za daného stavu věci nicméně krajský soud nedospěl k přesvědčení, že okresní soud postupoval v tomto ohledu nesprávně a neprovedl dokazování v rozsahu nezbytném pro řádné posouzení věci a že provedené důkazy nesprávně hodnotil. Krajský soud zdůrazňuje, že soud obecně není povinen provádět k návrhům stran bezbřehé dokazování nad rámec potřeb trestního řízení, ale dokazování musí provést jen do té míry, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Okresním soudem provedené dokazování takový stav navozuje, a proto nebylo krajským soudem shledáno, že by měl dokazování jakkoli doplňovat. Ostatně v rámci veřejného zasedání obžalovaný požadavek na doplnění dokazování vznesený v písemném vyhotovení odvolání nijak dále nerozvíjel s prostým odkazem na obsah podaného odvolání.
37. Krajský soud, tedy na podkladě skutkových zjištění okresního soudu sám ve věci obžalovaného rozhodl, když popis skutku obžalovaného zpřesnil do té míry, aby odpovídal jednotlivým skutkovým zjištěním a tomu odpovídajícím zákonným znakům skutkové podstaty spáchaného přečinu, zejména pokud jde o vyjádření běhu doby, v níž obžalovaný nesporně musel vědět o tom, že svým jednáním spočívajícím v prodeji movitých věcí z provozovny cukrárny v majetku společnosti s.r.o. může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, a pro případ, že je způsobí, s tím byl nesporně srozuměn, včetně pregnantního vyjádření výše způsobené škody a k tomu přiřazení příslušné právní kvalifikace. Z uvedeného vyplývá, že krajský soud na rozdíl od soudu okresního dovedl zavinění obžalovaného ve formě úmyslu nepřímého trestný čin spáchat podle § 15 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku, čímž rovněž rozhodl ve prospěch obžalovaného na podkladě toliko jím podaného opravného prostředku a obžalovaný tak není rozhodnutím soudu ani v tomto ohledu nijak poškozen.

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

38. Podle zjištění krajského soudu se tedy skutek tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku stal, což obžalovaný ani nerozporuje, neboť sám uvedl, že vybavení cukrárny prodal. Ze shora rozvedených argumentů také vyplývá, že má všechny znaky uvedeného trestného činu a z provedení dokazování jednoznačně vyplynulo, že pachatelem tohoto jednání je právě obžalovaný, což on sám rovněž nespornuje. Vzhledem k tomu, že z dokazování nevyplývalo nic, co by mělo svědčit pro závěr o nepřičetnosti obžalovaného a vzhledem k tomu, že trestnost činu dosud nezanikla, rozhodl krajský soud sám o vině obžalovaného shora popsaným trestným činem tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, neboť nedospěl ani k závěru, že by obžalovaný zjištěným jednáním nenaplnil po formální stránce skutkovou podstatu žalovaného přečinu, který nelze podřadit pod případy, kdy je nutno užít § 12 odstavec 2 trestního zákoníku, podřídít ho zásadě subsidiarity trestní represe a posoudit jej jako méně společensky škodlivé jednání, u něhož postačí uplatnění odpovědnosti obžalovaného podle jiného právního předpisu, již jen proto, že výše obžalovaným způsobené škody činí téměř tři čtvrtě milionu korun.
39. Při úvaze o druhu a výměře trestu za prokázanou trestnou činnost posoudil krajský soud povahu a závažnost trestných činů obžalovaného z hlediska významu konkrétního chráněného zájmu, který byl činem obžalovaného dotčen, způsob provedení činu a jeho následky, okolnosti, za kterých byl čin spáchán, osob obžalovaného, míru jeho zavinění a jeho pohnutky, přihlédl rovněž k dosavadnímu způsobu života obžalovaného a k jeho chování po činu a vzhledem k absenci odvolání státního zástupce nezbylo, než trest uložený okresním soudem beze zbytku převzít, neboť by šlo jinak o rozhodnutí učiněné v neprospěch obžalovaného, byť se krajský soud s úvahami soudu okresního, pokud jde zejména o výměru ukládaného trestu odnětí svobody neztotožňuje, neboť trest uložený okresním soudem v podobě vyplývající z napadeného rozsudku je nepřiměřený, a sice nepřiměřeně mírný.
40. Obžalovaný je osobou, která již má jisté zkušenosti s trestním stíháním, o čemž svědčí tři záznamy v opisu z evidence Rejstříku trestů. Rovněž absence projevení lítosti a jakékoli sebereflexe obžalovanému nijak nepolehčuje, stejně jako chybějící snaha po nápravě škodlivého následku jeho jednání. Jedná se tedy o osobu již kriminálně narušenou, na kterou bylo působeno podmíněným trestem odnětí svobody, a jen způsob předchozího odsuzujícího rozhodnutí nedomohla odůvodnit úvahy o tom, že se nyní projednávané trestné činnosti dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení, neboť rozsudek Okresního soudu Praha-východ vyhlášený dne 31. 3. 2017, sp. zn. 16 T 121/2016 nabyl právní moci až dne 30. 6. 2017 a u obžalovaného tak v této trestní věci jde o tzv. nepravou recidivu trestné činnosti.
41. Trest samotný tedy byl obžalovanému ukládán podle zásad stanovených v § 43 odstavec 1 odstavec 2 trestního zákoníku jako souhrnný, tedy podle zákonného ustanovení, které se na sbíhající se trestnou činnost obžalovaného vztahuje jako nejpřísněji trestné. V tomto případě jde o ustanovení § 222 odstavec 3 trestního zákoníku s trestní sazbou odnětí svobody ve výměře šest měsíců až pět let jako podmíněný se stanovením dohledu, neboť je třeba zvýšeně sledovat a kontrolovat chování obžalovaného a poskytnout mu potřebnou péči a pomoc ve zkušební době, včetně převzaté přiměřené povinnosti z předchozího odsouzení obžalovaného, doplněný o trest zákazu činnosti, které se obžalovaný dopustil v souvislosti se spácháním trestné činnosti, a to ve shodě s napadeným rozsudkem jde-li o výměru ukládaných trestů, neboť jinak by, jak již bylo uvedeno, krajský soud zhoršil postavení obžalovaného v odvolacím řízení, pro což nebyly splněny zákonné podmínky, byť je potrestání obžalovaného způsobem vyplývajícím z napadeného rozsudku nesprávné pro nepřiměřenou mírnost uložených trestů. Proto rozhodnutí okresního soudu korigované krajským soudem nezbyvá než akceptovat a doufat, že si obžalovaný konečně vezme z odsudku náležitě ponaučení, napraví se, což prokáže nejen vzorným způsobem života ve zkušební době podmíněného odsouzení, ale i splněním uložené povinnosti ve vztahu k dlužnému výživnému a nezavdá tak příčinu k nařízení výkonu uloženého trestu odnětí svobody v příslušné věznicí.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti rozsudku je možno podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení, k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím soudu okresního. Dovolání je možno podat pouze z důvodů uvedených v § 265b trestního řádu. Státní zástupce je může podat ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, vytýkat může nesprávnost kteréhokoliv výroku. Obžalovaný může podat dovolání pouze proti výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání pak může podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se podání, byť jako dovolání označené, za dovolání nepovažuje.

Praha 18. prosince 2019

Mgr. Roman Lada v.r.
předseda senátu